

01 Seinasta vaktin

Alt hann átti á fold var ein koyggja,
og hann kendi seg heima umborð;
hann var gamal og lá til at doygga,
og hann teskaði eymt hesi orð:

“Leið meg eina ferð enn út á dekkið,
lat meg ganga ta seinastu vakt,
lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kai hevur lagt.”

Hetta far var mítt heim gjøgnum lívið,
og tað bar meg í suður og norð
Nú til hvíldar eg ruraður blívi,
mína seinastu frívakt umborð.

Tá mín deksvakt er komin at enda,
og mítt tørn til at stýra er av
Kann eg ongantíð út aftur venda
á tað stóra og brúsandi hav.

2 Dans på Sunnanö

Där går en dans på Sunnanö, där dansar Rönnerdahl,
med lilla Eva Liljebäck på pensionatets bal och
genom fönstren strömmar in från sommarnatten
sval,
||: Doft av syrener och jasmin i pensionatets sal :||

Och lilla Evas arm är rund och fräknig hennes hy, och
röd som smultron hennes mun och klänningen är ny.
-Herr Rönnerdahl, det är ju Ni som tar vem Ni vill ha,
||: bland alla kvinnor jorden runt, det har jag hört,
haha! :||

-Att ta är inte min musik, nej fröken, men att ge.
Jag slösar men är ändå rik så länge jag kan se.
-Vad ser Ni då, herr Rönnerdahl, kanske min nya
kjol?
||: -Ja, den och kanske något mer. Ta hit en bra fiol!
:||

Det går en dans på Sunnanö till Rönnerdahls fiol, där
dansar vågor, dansar vind och snön som föll i fjol.
Den virvlar där, där går ett brus igenom park och sal.
||: Och sommarmorgonen står ljus och södergöken
gal. :||

Och lilla Eva dansar ut med fänrik Rosenberg
och inga fräknar syns på hyn, så röd är hennes färg.
Men Rönnerdahl är blek och skön och spelar som en
gud,
||: och svävar i en högre rymd där Eva är hans brud.
:||

3 Eitt sunnukvøld í plantasjuni

Eitt sunnukvøld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvøld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnum og mána
sita eina løtu og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvøld í plantasjuni.
O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
:/: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk
– eitt sunnukvøld í plantasjuni.

4 Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvöld
og hugsi um teg mín elskaða,
nú sólin fer niður, og náttin gerst köld,
og stjörnurnar glitra himli á.

Eg reið mæð avstað til Texas bý,
yvir prerians fløtur, fjöll og líð,
eg reið mæð henda langa veg,
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur sita saman her,
við longslí eg takið teg í favn,
aftaná hesa longu vandamiklu ferð,
eg teski tí elskaða navn.
Eg reið mæð avstað...

5 Eins og áarstreymur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mæð,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind.
Fagurt hagin nú er skráddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan takið,
kom í hagan burt við mæð,
vendið bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggi seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

6 Heimkoman

Hon kom til mín nú eitt kvöldið
eg afturkomin var.
Eg spurdi og hetta hon svarar:
eg sannleikan vil siga fyri tær.

Eg elski teg og bert tín vil vera
men tekur tú meg ei eg veit
at sorgina ei eg kann bera
á í vónloysi tú meg hevur leitt.

Ja, hvat skal eg gera, hon nú mín vil vera, men – tá eg
burtur farin var, hon ein annan valdi sær.

Ja, nú veit eg hvat eg vil gera:
eina aðra eg finna mæð vil,
sum trúgv í móti mæð vil verða,
til deyðin okkum skilja vil.

Ja, hvat skal eg gera, hon nú mín vil vera, men – tá eg
burtur farin var, hon ein annan valdi sær

Ja, nú veit eg, hvat eg vil gera:
Eina aðra eg finna mæð vil,
sum trúgv í móti mæð vil verða,
til deyðin okkum skilja vil.

7 Fagra blóma

Fagra blóma tú sum prýðir
fjallatindar berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni,
tað er hon eg valdi mæð.

Blómur spretta móti vári,
følna, tá ið heystið er,
mín, hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavið er. –
Einaferð hon bert kann blóma,
følmar hon, eg følmi við.
Fylgja skal eg blómu míni,
til tann síðsta hvíldarfrið.

8 Gomul minnir

Sum eg her siti við veitslunar borð,
tankarnir víða sveima,
minnini berast í suður og norð,
dvølja við smáttuna heima.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Minnast tit friðin um bygdina lá,
øll høvdu tíð at liva,
skemtandi menn undir hjallum tú sá,
tímatabell var ei skrivað.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Eg minnst hanan á morgni, hann gól
húskið hann alt fekk at vaka
fiskafløgg veittra í rísandi sól,
rívur á trøðni raka.
Í torvi á Kvígandal kyndu vit bál
vit drukku “roykte” vit burdu sagt skál.
Svumu í ánni, ja pápi svam við.
Rík eru gomul minnir.

Og tá so dangurnar riggaðu til,
garpar á Suðurland sigldu.
Nýbarkað seglini settu teir til,
stýrdu á bárunum villu.
Men heima har sótu tey kona og børn,
lýddu á havið í stormi og ódn,
longdust til heystið, tá sluppin kom heim.
Nú er alt bara minnir.

Í Urðini sóu vit húkandi menn
lótu sín afførning fara.
Harðvunnar kjálkar, og fastbitnar tenn,
kendu til útnyrðing harðan,
teir royttu ein neva av sýrum og gras
turkaðu endan, tað var onki fjas,
tíðin var tíðin, sjálvt lívið var alt.
Nú er alt bara minnir.

Víst vóru løtur við álvara í,
“Gráa” til tarvs mátti fara,
spulað um halan, og eg spurdi hví,
fekk tá um storkin at læra.
Tá sólin á kvøldið sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg,
niðri á støðni, um kletting tað dró.
Nú er alt bara minnir.

9 Kalli katt

Gongur tú ein keitur millum trý og fimm
konteynarar øl og brennivín og timbur skipast inn so
sært tú gamla kalla katt húka á sín stav
skoða farna verk sítt endurføðast hvønn ein dag

Tá gerst hann aftur ungur sum lossaði hann har fyrri
hvønn ein breyðbita hann knossaði og bar meðan
skip tey stevndu út og onnur stevndu inn men tað
var aldri fólk sum kalli ið sóu vinningin

Hann minnst mangan kaffimunn og mangan lítlan
dramm í regni millum konteynararnar vinirnir og
hann meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu
inn men tað er aldri fólk sum teir ið síggja vinningin

Høgir harrar hábærsliga lyfta av sín hatt
heilsa tær og konuni men aldri kalla katt
tí skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
onkrir lyftu aðrar upp um lúnningina

Ein dagin undir lossing ein stórir kassi datt
og so var eingin tímalønin meir hjá kalla katt
tað er fjálgt at pensjónerast av at gerast sekstifimm
men beikst at missa farmin tí at árar leggjast inn

Kalli gníggjar eyguni og starir út á hav
um skamma stund so skal hann sjálvur sína ferð av
stað summar skútur stevna líka inn í himmalin og
kalli trýr at har fær hann at síggja vinningin

10 Í góðum veðri hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturinn er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvur,
og hartil var lyndið lætt,
og henni keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum rytturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina feroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurinn við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hörð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
Í góðum veðrið hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

11 Kom og dansa

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður hátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjarta titrar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt tí unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: “Eg elski teg”!
Ørur eg tær kyssi, streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og føgur dreymanátt.

12 Meg minnst eina mynd

Meg minnst eina mynd – eg var lítil tá,
Tó fagrari mynd eg aldri sá;
Tað var lítil bygd, fram við vatn hon lá
Og húsini vóru so fitt og smá

Í bønnum á blik, lögdu gentur løk,
og roykurin rak yvir grasgrøn tøk.
Hvør klettur sum skarlak litaður var,
Og krúnu av tárni tindurin bar.

Ein drongur við tráðu sat vatni hjá,
ein áarløkur rann skamt har frá.
Ein tjóðraður hestur í beiti stóð.
Í lofti kvað fuglur sítt kvøldarljóð.

Alt átti so friðarligt hvíldarlagkvøldarhvíld
eftir strævnan dag.
Sólin var farin um fjallaskarð
Tó enn stóð glæman og lýsti har.

Ein føgur, ein yndislig summarmynd
við sólseturglæmu um høgan tind –
Og eg kann minnst, eg ynskti mær,
At mær mátti unnast at búgva har.

Tó aldri eg enn slíkt stað havi sætt,
og einki havi eg frá tí frætt;
og myndin er burtur – skrødd ella brend,
og eina mynd av mær, ongum øðrum kend.

17 Nánd

So rótleyt er sinni títt, altíð á ferð
tað tykist, sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin lond,
enn síggja tað vakra, sum er í nánd.

Tær tykir at lívið er keðiligt, grátt,
hvønn er tað tú saknar - hví falla í fátt?
Tá aldri tú unnar tær hvíld ella frið,
fæst einki at grógva við tína lið.

Far innar í stovuna um hon er trong,
og lurta - hon syngur ein stillan song.
Hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í,
har vantar bert tað, at tú varnast tí.

Tann eyðnan, tú hómar um blánandi fjøll,
hvør sigur, hon finst ei í heima høll.
Tú átti ei friðleysur leitað so fjart,
men lær teg at elska tað, sum tú sært.

13 Sektus og sekterius

Var á Føroya landi einaferð so statt,
alt sum prestur segði, tað var vist og satt.
Kingo, Brockman báðar allir litu á.
Ja, so einfalt var tað tá.

*Sektus og sekterius, sektus og sekterius
prædikantar nógvir og mormonmenlar
allir rópa vinur kom.*

Jú teir gomlu hjálptu seg við prest og degn
bønhús ella kirkja vóru stavnatekn;
nú hvør maður sjálvur prestur vera vil,
prestur dugur einki til.

Sigst at onkur farin er at hugsa um,
hvussu vorðið var við okkar forfedrum.
Sukku teir í heljardýpi ella ja ?
vunnu teir upp himnastað.

Vóni eg at einaferð vit biskup fá,
hann man megna fyri okkum greiða má:
Er tað so barasta hvør sektarist,
í himni eigur innivist.

14 Niklas hjá Pena

Eg eiti Niklas hjá Pena,
og er eri fjøruti ár,
mín kona er Marin Malena,
og hon fylti trýss í gjár;
Tó eg elski Marin Malenu,
– helst tá hon ei er her í nánd –
og næstan aldri meg veni
undir hennara jarnhørðu hond.

Fyrstu ferð eg kendi,
at hon ein gívvur var,
var brúdleypsdayin: Hon brendi
rúsdrekkakortið hjá mær.
Tá skuldi eg aldri havt talað,
tí klovan hon langaði mær
í skallan, so alt fór at mala –
á, Marin Malena hjá mær.

Eg tori ei síðan at siga
annað enn: Góða hjá mær.
Hvat, ið hon enn man meg biðja,
so fær hon sama svar.
Biður hon meg vaska blæur
ella klóra á rygginum sær,
svári eg fúsar og glaður:
Ja, elskaða Marin hjá mær

Um Marilyn Monroe segði:
"Niklas, eg eri so køld,"
hugtungur svarað eg hevði:
"Eg tori ikki í kvøld.
So høgt eg enn man seta
viðgitna krovíð á tær;
eg noyðist tó hægri at meta
Marin Malenu hjá mær".

Nú kunnu tit kanska halda,
at tað er so synd í mær,
men ein er sum øllum man valda.
Hann hjálpir nokk eisini mær.
– Tí man eg aldri meg vena,
um enn hon so dúgliga goyr,
mín elskaða Marin Malena,
eg veit, at hon einaferð doyr.

15 Sára

Sára eitur genta mín, hon er av Selatrað.
Hon tæinir nú í Tjørnuvík og er í góðum lag.
Hjá Peri uppi Suðuri, hon passar høsn og neyt
og so dugir hon so sera væl at kóka Peri greyt,

.;: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. .;:

Sára seymar blóðmørsindur – eltir garnatálg.
Hon er von og tekkilig, og so er hon so fjálg.
Hon bindur tryggjur, vøttir mæer og lappar hvørja
spjørr, og fyri tað eg gevi henni lítlan koss á vørr.

.;: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. .;:

Vit hittust í plantasjuni, tað var eitt leygarkvøld.
O, Sára! Sára! Sára, mín, o, sum tú tá var køld.
Mánin skein á sund og fjør og gylti frystu ong,
og tá ið eg so kroysti teg, tá brakaði hvør spong.

.;: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. .;:

Tá aftur eg til heystar komi, Sára, Sára mín,
tá skalt tú vera brúðarklødd, so vøkur og so fin.
Hjá Peri uppi Suðuri, vit gifta okkum inn,
tann fyrsti lítli "sprellibassin", hann skal eita Finn!

.;: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. .;:

16 Per fór til Havnar

Per fór til Havnar at keypa sær vøttir,
svintu og annað sum krevst til ein túr.
Fór inn á gólvið hjá sínari dóttir
legði seg niður og fekk sær ein lúr.
Vek meg aftur, tá útvarpið kemur.
Sjálvandi faðirsins vilja hon fremur.
Útvarpið kemur og sigur so tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Skóleysur Per upp av sofuni flýgur,
spyr hvussu ólukkan hetta ber til.
Bannar eitt sindur, men skilir umsíðir,
Strandferðslan sjálvandi ger sum hon vil.
Ferðætlan skal eitast at vera.
Harragud veit hvussu teir mingilera.
Har er tó einki at gera við tað.
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Ikki so lættur á beinunum longur
skundar sær kortini alt tað hann kann.
Tungan so langt út úr munninum hongur,
børnini ræðast tann ókunnumann.
Eingin bilur og tungt er at bera,
mong vóru ørindi eftir at gera.
har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Alt meðan Per gjøgnum býin sæst halta
uttan at unna sær hvíld ella steðg.
Sandingur situr í stóli hjá Hjalta,
letur har falla sítt vælvaksna skegg.
Hjalti rakar, men óreinsettur,
noyðist at geva, tá helvtin er eftir.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Tvey eru komin til Havnar at vígast,
borðreitt tey hava á Sandi til fest,
tí kann so illa við vígsluni bíðast,
presturin skrumblar tey saman sum best.
Av tí tey óttast, at Másin skal fara,
eydnast bert øðrum sítt jaorð at svara.
Har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Demmus hann skvamblar í bastovuni síni
vaskar sær ryggin, sum helst treingir til,
hoyrir so útvarpið, óreint í trýnið
finnur nóg illa á klæðunum skil,
svartur skógvur og brúnur tann eini,
skøðir seg kvikkliga, skeivt uppá beinið.
Har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Sjálðsom er gongan, um skerstockkin dettur,
tungt er at renna mót tíðini kapp.
Illur er onkur, ið kanska lá eftir,
glaður er hann, ið við skipinum slapp.
Onkur lovar at fara til fútan,
annar at geva Jóhann upp á snútan.
Har er tó einki at gera við tað,
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

17 The Wild Rover

I've been a wild rover for many a year
And I spent all my money on whiskey and beer,
And now I'm returning with gold in great store
And I never will play the wild rover no more.

*And it's no, nay, never,
No nay never no more,
Will I play the wild rover
No never no more.*

I went to an ale-house I used to frequent
And I told the landlady my money was spent.
I asked her for credit, she answered me "nay
Such a custom as yours I could have any day."
I took from my pocket ten sovereigns bright
And the landlady's eyes opened wide with delight.
She said "I have whiskey and wines of the best
And the words that I spoke sure were only in jest."

I'll go home to my parents, confess what I've done
And I'll ask them to pardon their prodigal son.
And if they caress (forgive) me as oftentimes before
Sure I never will play the wild rover no more.

18 Tað er leygarkvøld

Tað er leygarkvøld í kvøld
harmonikan spælir til dans
komið øll, sum eru køld,
komið og fáíð tykkum kjans.

Tak um miðjuna á henni
sum tú valdi tær
Kom og syngi og flenni
kom og dansa við mær.

Hoyr so kátir tónar út
gjøgnum vindeygað sær smoyggja nú.
Hvussu kanst tú kenna sút?
Kom og trín í dansin, tú.

Og tá myrkrið fjalir fold
tak tá gentuna í hondina.
Tá so døggin legst á mold
leiðast tit til strondina.

Legg á varrar hennar koss
strúk so blítt og eymt um purlurnar
burt er alt, sum fyrr var knoss
og burt allar kurlurnar.

Eydnulandið tykkar er
har í fjálgu skýming sera blítt
tað sum síðan hendi har
er í tínum huga frítt.

19 Sildavalsurin

Skútur brátt stevna av firði út tað norðhavssild at
fanga
Skiparin rópar um stýrhús-rút: "Hey, latið springið
ganga!"
Koyrir so á motorin, snotilig skútan er vorðin.
Setir so kós í ein landnyrðing, loggið bert snurrar ein
sólarring.
Skiparin sjógvin gradar, brúkar sekstant og radar.
"Gerið nú greitt bæði trossar og gørn, tí nú seta vit!"

Setan var góð, væl teir fingur í á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út, við tunnum verður knýpið.
Avhøvda flestu og gelda, aðrir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er: "Komið nú allir og
skaffi her,
Borðiskin havi eg djúpan, kom og fá tykkum
sildasúpan,
Hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp, sum nú
kropin er!"

Sigla so inn aftur leygarkvøld, teir glaðir munnu
sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild, man út í dansin
runga.
Ruskij og Polskij har snurra, norðmenn og sviar sum
murra.
Har er bert ruðul og eingin kós, stúgvandi fult eins
og sild í dós!
Har eru sildaknassar umframt teir sildabassar
Sum gørn teirra seta og fanga sær sprund nú eitt
leygarkvøld.

20 Lilja mín ljósa

Kom við mær kæra, lat okkum fara –
Fjöllini lokka og sólfevnd er fold.
Alskleikur langur, Vín, sól og sangur
Fevna teg, kyssa títt dúnmjúka hold.

Minnini yngja, fuglarnir syngja .
blómurnar anga í hásummarsól,
Bjartastu rósu eldfima drósið
Eg fann, tá vit reiddu á l yngheiðum ból.

Himnasæl kvóðu fuglarnir fróðu
lívsins og kærleikans æviga ljóð.
Glitrandi anga, Dupult so mangar
Blómur – hvør tindur í gullglæmu vóð.

Goym fragdarlagið lít á mitt kvæði,
gloriukransar av sangum um teg.
Hvørt spor vit treða Minnini læa,
Blómur og fjøll elska teg eins og eg.

Einaferð kæra, stormarnir fara,
oyðandi megi, elskhug og gleim:
Vit skulu syngja Sangir um yngja
Um kærleikans sólgylta lívsglaða heim.

Ver hjá mær drósi lilja mín ljósa,
menn meg, tá heyststormar fara um skørð
norðlýsið aldar – stjörnurnar kaldar
og mánagull skyggir á fólnaðan svør.

Deytt ástartosið, fryst blómubrosið,
tó skal eg minnast tín lívsdjarva sang!
Sól mín og uggi Aldri ein skuggi
Elskaða, kom set teg her í mitt fang.

32 1001 nátt

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt,
eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mátt,
eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita, hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.

Eftir 1001 nátt.

Hvat um tað, um tíð fór til spillis.
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit fingi at síggja at einki er lánt.
Eftir 1001 nátt.

Og eg elski og hevji teg líka so hátt.....

Hvat um tað.....

21 Miðalhampamaðurin

Eg eri bert ein miðalhampamaður
mítt hár er hvørki skitið ella sítt
hvønn sunnudag tá gangi eg við slipsi
eg kenni munin millum mítt og títt.

Eg eri hvørki kommunistur ella provo
eg brúki ei Dimmu sum skoynisopp
eg blaki ei við borðiski á tingi
og tá tey roykja hasj eg sigi stopp.

Hvønn mikudag eg hoyri kvøðuljómar
eg eigi fyra fitt og nosslig børn
í Gundadali haldi eg við HB
og Føroya størsta skald er Óðin Ódn.

Í stovuni eg eigi eina sofu,
av teaktræ eru bæði stól og borð,
millum menn, sum hava besta skilið,
eg telji bæði Leif og Kjartan Mohr.

Baptistarinir teir eru alt ov grammir
nei, bispurin hann hevur meira stíl
eg berjist heldur ei á hvítusunnu
eg eiga allar Varðarnar hjá Mil.

At framamenn teir eru psykopatar
so greift tað er, tað síggja kann hvør ein klevv
studentarnir sum nassa upp á statin
teir skuldu fingið homluband um reyv.

Á Ólavsøku eina lítla kenning
annars drekki eg bert mjólk og te
so kenni eg ein mann sum eitur Henning
og hann er hampuligur eins og eg.

22 Reyparin

Tá eg sum ungur fór til skipas, tað var umborð á slupp,
men hetta dámdi ikki mær, so skjótt eg segði upp.
Í farmasigling fór eg so út í tann stóra heim,
og upplivdi har mangt og hvat til álvara og gleim.

Vit reikaðu so víða um á knøttinum íkring,
og tann, sum er úti um seg, upplivir ymisk ting.
Í New Orleans vit høvdu eina rimmar apufest
á tredivu á norðurbreidd og níti stigum vest.

Sigarirnar av Cuba eru kendar víða hvar,
ja, hvar tú ert í heiminum, so manst tú finna tær.
Men í Havanna genturnar var tað, mær dámdi best
á tryggtjúgu norður breidd, og átti-trimum vest.

So vóru vit í Murmansk uppi til at lossa kol,
eg svørji, at eg havi ikki vitjað verri hol.
Eg gleddi meg so hjartaliga til at gera leyst
og rýma burt frá sekstiniggju – trítifyra eyst.

Nei, annað var Valetta undir Miðalhavsins sól,
so flógvar vóru genturnar og dugdu reiða ból.
Vit kappaðust um, hvør ið kundi slættar leggja flest
á trítisek á norður breidd og umleið fjúrtan eyst.

23 Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og gamalt vinalag,
hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og mangan góðan dag.

*Fyri mangan góðan dag, ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tømja eina vinaskál
og minnst tíð, ið var.*

Vit runnu upp í brekkurnar,
har blomstur vaks og ber,
men síðan varð mangt sporið tungt
í tíð, sum farin er.

Vit spældu allan dag við skip
og floyttu eftir á,
men leingi vítt og vágvilt hav

ímillum okkum lá.

Her rætti eg tær bróðurhond,
og rætt tú tína mær,
vit bera glas at munni so
og minnst tíð, ið var.

24 Eg minnst úr gomlum søgum

Eg minnst úr gomlum søgum,
sum móðir mín segði frá
um Føroyar í gomlum døgum,
hvussu føroyingar vóru tá:
roysni og brøgd at gera
teimum á hjarta lá,
høgt mundu teir høvdu bera,
tí fríbøndur vóru teir tá.

Trúfastur altíð var maður,
vildi ei bróta sítt orð,
í vertskapi fróður og glaður
við egið sum við annans borð.
Ei vin í neyð teir gloymdu.
æran var teirra mið,
og hana so væl teir goymdu
alt eftir norðmanna sið.

Tá stongd var ei bóndans stova,
um ókunnugt fólk kom á leið,
men rómastampur úr kova
og válgarin spardust ei.
Tann, ið av lítlum varð argur,
varð hildin fyri spottt,
tann, sum var ræddur og kargur,
fekk mangan ótelgdan tátt.

Ein maður við røttum sinni
kann látast av rók og rong
men leingi skal liva hans minni
í søgu so væl sum í song'.
Latið ei søguna doyggja,
goymið hana so væl,
í dreingja sinni og moyggja
hon mikið útrætta skal.

25 Bláa húsið

Hetta er ein søga um eitt hús sum var blátt,
og meg, sum var fullur hvørja leygarnátt,
– hvønn sunnumorgun eg gekk har forbí,
í sama lag og um somu tíð.

Ein genta hon smíltist tá eg kom forbí,
eg smíltist aftur, eg veit ikki hví.
Fólk fór í kirkju, og hanin hann gól,
meðan hjá mær tað í heysinum mól.

Tað er óneyðugt at siga tær frá,
hví ið eg ikki kom heim fyrr enn tá,
tí ólík man ei vera hvør leygarnátt,
hjá teimum sum halda seg til tað sum er vátt.

Lagið var tað sama eftir hvørt ball,
øldunstur, spígga og eitt mislukkað knall,
øll vikulønin úr lummanum fór,
hvar kann eg lána fyri eina Føroya Bjór?

So ein morgun eg gekk har forbí,
sá so at gentan stóð hurðini í,
nú fyrst eg sá hvussu ið hon sá út,
reyðfleckut andlit, og ein stóran búk.

Eg spurdi so pent hvør ið skemtarin var,
gævi Guð at eg aldri fekk hetta svar,
at minnast hvørt leygarkvøld, tað var ikki lætt,
men nú var so økt um okkar' mannaætt.

Eg hugsaði ei tá um bindandi skjøl,
bað hana læna mær fyri eina øl,
for so til hús – hanin gól kykkelik,
eftir fyrsta javnaran kendi eg til.

26 Skjønne Helen

Hun var oppdratt i den tro
at hun skulle i hjemmet bo.
Til det kom en holden mand,
samme rike stand

Da hun kjærligheten fik
var hun ikke på guldet rik.
Men en fattig husmandssøn
det blev hennes drøm

Skjønne Helen, fager og ren,
oppdratt i rikdom og herlighet
Hun fant sin drøm, husmandens søn
sin store kjærlighet

Da hun spurgte faren sin,
kan jeg sammen med vennen min
Gå til alters samme vei
svarte faren nei.

Da besluttet pigen brat
at de skulle ta færdens fat
Langt derut i fjerne land
bort fra bånd og tvang.

Skjønne Helen, fager og ren,
oppdratt i rikdom og herlighet
Hun fant sin drøm, husmandens søn
sin store kjærlighet

De for alltid ville bli,
trofast sammen til evig tid
Trosse farens lov og ret
for sin kjærlighet.

Skjønne Helen, fager og ren,
oppdratt i rikdom og herlighet
Hun fant sin drøm, husmandens søn
sin store kjærlighet.

27 Tað var ein fagran summardag

Tað var ein fagran summardag,
ein ternubøga var so glað,
hon átti lítlar pisur tvær,
og fegin teimum føði bar.

Hon leitaði á sjógvin burt,
og stoytti sær, og fekk ein murt,
og vendi heim, men vardi ei,
at maður lúrdi har um leið.

So sum hon fleyg, ein byrsa brast,
tað sveið í kjósini so fast,
úr brotnum beini blóðið rann,
í andaleypti heim hon vann.

So sára lítil pisa læt:
“O mamma, mamma, gev mær mat,
vit eru kaldar, svangar við,
hví vermir okkum ei tín lið?”

“Hví ert tú køld; hví ert tú vát?
O, móðir, hoyr vár tunga grát,
hví ert tú stív, hví ert tú reyð?
O, hoyr, vit rópa hart av neyð.”

Tær dugdu ei at skyna á!
At deyð hon var. Tær neyðar smá!
Íhungri doyðu báðar tvær.
O, betur eingin byrsa var.

28 Rasmus

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum,
hann eigur sær bæði hestar og neyt.
So hevur hann hjallin niðri í fjørum,
saltfisk og sperðil, um á hjá honum treyt.
Men Rasmus, ja Rasmus, hann fólir seg so eina, hann
hugsar um Rasminu, sum situr heilt aleina.
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.

“Nú má eg mær finna eina fitta gentu,
hevði eg torað at ligið framvið.
Eg fylgdi Rasminu, sjálvst um teir mangan flentu, men
kanska hon ikki er heilt ómøgulig.”
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.
Hann droymir um Rasminu bæði dagar og nætur,
vinirnir arga hann, so hann er ofta nokk so flatur.

Og Rasmus, ja Rasmus, hann fór sær ein dagin
yvur at nesi og norður um á.
At fríggja hann ætlaði, reyður og smæðin,
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:
“Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina, vilt tú um meg
fjálga, mín lívsins kamina?”
“Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skríggjað,
í tríati ár havi eg nú væntað teg at fríggja”.